

W tytułowej sprawie wypowiedział się Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu. Ostatecznie Sąd uchylił decyzje udzielające pozwolenia na budowę. Decyzje te w momencie wydawania były zgodne z planem miejscowym, który został unieważniony. Na jakich argumentach Sąd oparł uchylenie decyzji?

WSA na wstępie podkreślił, że sądy w zakresie orzekania nie są związane regulacjami aktów prawa miejscowego – zgodnie bowiem z art. 178 ust. 1 Konstytucji RP sędziowie w sprawowaniu swojego urzędu są niezawisli i podlegają tylko Konstytucji oraz ustawom. Jak zaznaczył Sąd, wynika z tego niezbywalne i powszechnie uznawane prawo sądów do odmowy zastosowania w konkretnej sprawie przepisów aktu prawa miejscowego uznanych przez sąd za sprzeczne z ustawą.

WSA wskazał, że akty prawa miejscowego należą do hierarchicznie zbudowanego systemu źródeł prawa powszechnie obowiązującego, różnicującego źródła prawa wedle „ważności” mocy obowiązywania. Konsekwencją tego, a zarazem warunkiem koniecznym do funkcjonowania takiego systemu, jest wymóg zgodności i niesprzeczności norm prawnych wynikających ze źródeł prawa niższego rzędu, z normami prawnymi wynikającymi ze źródeł prawa wyższego rzędu. Sąd przypomniał o tym, że nie jest dopuszczalne, aby normy prawne zawarte w aktach prawa miejscowego nie znajdowały podstawy w przepisach ustawy lub żeby zakresem regulacji naruszały źródła prawa stojące wyżej w hierarchii.

W konsekwencji, jak zauważył Sąd, o ile organy administracji architektoniczno-budowlanej nie były w omawianej sprawie upoważnione do pominięcia przy zastosowaniu art. 35 ust. 1 pkt 1 Prawa budowlanego ustaleń wynikających z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, o tyle Sąd kontrolując zaskarżoną decyzję Wojewody mógł odmówić zastosowania przepisu aktu prawa miejscowego jako pozostającego w analizowanym zakresie w sprzeczności z normą ustawową.

Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 29 lipca 2021 r., II SA/Po 1103/19

Źródło: [CBOSA](#)